

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 81.

Tredie Session.

31te Møde.

Torsdagen den 27de November.

(Fortf.)

Krieger (fortsat): Jeg maa tvertimod med den ærede Rigsdagsmand fra Præsto Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) være enig i, at en Rigsdag ikke udstæder saadanne Befalinger til noget Ministerium, jeg troer, at man, hvis en saadan Udtalelse kom fra en Rigsdagsmand, vilde udsætte sig for den ikke ugrundede Bebreidelse, at man derved krænkede Hans Majestæts Ret. Rigsdagen kan udtale en Mening, og det er et vanskeligt, et alvorligt Spørgsmaal, hvorledes Kongen har at tage sin Beslutning, naar der fremkommer en saadan afgjort Uovereensstemmelse mellem et enkelt Things Meninger og den bestaaende Regjerings Meninger; men hvorledes man end opfatter dette Spørgsmaal, det enkelte Thing og Rigsdagen kan ikke udsende Befalinger til Ministeriet. Denne Forestilling, som om der kun var Spørgsmaal om en ubetinget Tillid eller en saadan Befaling, den har fra et vist Synspunkt en vis Bequemhed; denne skærende Mod sætning af et absolut „Enten“ — „Eller“, kan som sagt undertiden være bequem, men jeg troer ikke, at den stemmer med de virkelige Forhold; jeg troer ikke, at den er grundet i Sandhed. Jeg troer overhovedet ikke, at den Fordring paa Skarphed og Uvetydighed, som den ærede Kjøbenhavniske Rigsdagsmand stillede til enhver Adresse, svarer til den Fremgangsmaade, der i alle sliche Tilfælde følges i lovgivende Forsamlinger. Naar Adresser indgives, paatager ingen Forsamling sig at tale i saadanne tilspidsede, skarpe, i det Enkelte gjennemførte, Ord, at der derved i Gæt og Alt lægges et tvingende Baand paa Regjeringen, saa at Regjeringen veed: Sa-

ledes, og ikke anderledes skal der handles; det er ikke Forsamlingens Sag; det kan ingen Forsamling gjøre; thi det er Regjeringens Sag at fatte sine Beslutninger i denne skarpe, bestemte og tilspidsede Form; ingen Rigsdag kan indlade sig herpaa, uden at gjøre sig til Statsraad. Men deraf følger ingentunde, at Rigsdagen aldeles ikke skulde kunne tale, deraf følger ikke, at Rigsdagen, hvis den talte, skulde lade Alt lyde saa ubestemt vaklende og svævende, at intet Baand blev paalagt Ministeriet. Hvorledes skulde vel overhovedet Regjeringen kunne forlange, at den skulde kunne handle ubunden? Hvilken Mand i Livet handler, uden at der er Baand, stærke Baand, om end vel elastiske og bøielige, men stærke, virkelig afgjørende Baand, og kan Noget forlange, at Rigsdagen skal udtale sig, som om der ingen Baand var. Jeg veed, at den ærede Udenrigsminister vil sige, det var ikke Meningen; det tvivler jeg ikke paa; men hans Udtalelse var saaledes, at den kunde trænge til en Fortolkning, og det er denne Fortolkning, som jeg fandt det passende at give. Jeg troer det ligger i Forholdenes Natur, at enten vi udtale vor Tanke i Adresseform eller ikke, saa ligger der i Thingets velbekjendte Mening Baand, bestemte Baand, Baand, som ikke saa meget knytte sig til dette eller hiint enkelte underordnede Spørgsmaal, men Baand, som væsentlig dreie sig om den Fordring, at det i den Plan, som Regjeringen vil gjennemføre, som man ikke haster med at erfare, som man i sine Enkeltheder ingentunde er utaalmodig efter at høre, at der i denne Plan er Sammenhæng, at der i denne Plan er taget Hensyn til, ikke blot (skjøndt ogsaa) til Diebliffets vanskelige Forhold, men tillige og væsentligt er taget Hensyn til de fremtidige Forholds Udvikling, saaledes at man ikke af blot Hent-